

Szívverés

Nyár volt. Életem 12. nyara. Lementünk a Balatonra, a kedvenc helyünkre, hogy egy újabb kellemes hetet töltsünk ott.

A ház hívogató sárga színe, óriási kertje és szép fűzfája mindig elindította bennem azokat a nyugtató érzéseket, amelyek teljesen elfeledtették velem az iskola kezdetének feszült nyár végi várakozását. Az odaérkezésünkkor mindig a kertben hagytuk a kocsit, aztán elkezdjük a kipakolást. Mire végeztünk mindennel, és mindenkinek már csak egy dolog járt az eszében, ami a part köszöntése volt egy jó kis lubickolással, szembesülnünk kellett azzal, hogy még nincs négy óra, és még vigyáznunk kell a nap sugaraival. Így hát, hogy addig se unatkozzam, elmentem a hídhoz békákat fogni. Régen mindig négyen mentünk elkapni a kis állatokat, de most, hogy Petra és Lara sem volt velünk, sőt bátyámnak sem volt kedve a játékhoz, magamra maradtam. Amikor már elég békát találtam a vödörben, elindultam vissza a házhoz. Anyáék már készülődtek az úszáshoz, én is átöltöztem. A mi házunk elég közel volt a vízhez, csak száz méterig kellett cipelnünk a matracokat. A parthoz érve az emberek tömegével járó zsvajhoz kellett hozzászoknunk, ami mindig könnyen ment. Lepakoltunk, és futottunk is bele a mindig naptól csillogó vízbe, ahol jobbra volt a nádas és balra a gát. A víz mindig tudta, hogy melegünk van-e vagy fázunk, és alkalmazkodott hozzánk. Nem tudtam volna még egy olyan helyet elképzelni, mint a mi kis örök búvóhelyünk, menedékünk. A naplementébe néztem, és azt kívántam, bárcsak örökre nyár lehetne, hogy itt láthassam a napot lenyugodni mindig ...

Nyár volt. Életem 20. nyara. Lementünk a Balatonra, a volt kedvenc helyünkre, hogy egy pillantást vessünk arra a helyre, ahol két generáció nőtt fel.

Én vezettem a kocsit. Izgatottan hajtottam be az utcába, ahol olyan sokat szaladgáltam azokkal az emberekkel, akik világossá tették az általam utált sötét, viharos estéket. Lassan gurultam előre az autóval, miközben a házakat nézve ahhoz az egyhez értem, ami egykor a nagypapámé volt. Most egy idegen lakott benne. Megnyomtam a gombot, ami leállította a csendtörő motor zaját. Elnéztem balra, és dobogni kezdett a szívem. Nem ismertem rá a házra, amit régen ezer közül kiszúrtam volna. Teljesen máshogy nézett ki. Szürke volt, fekete ajtóval, ablakokkal és egy nagy kiülővel, ami elvette a helyét a sok vödörnek, amivel békákat fogtunk. Kiszálltam a kocsiból. Bezártam, és felhúztam a kabátom zipzáriját, mert túl hideg volt azon a nyári napon. Körbejártam a házat, odaképzeltam magunkat, ahogy a zöld hintán ülünk, miközben apa megcsinálja azt a mindenki által szeretett fotót. Rossz volt nem hallani a régi zöld hinta olajozottan libbenő hangját. Elindultam a part felé. Megálltam a hídnál, ahol nyolc éve azon gondolkodtam, hogy a béka vagy én leszek-e gyorsabb. Most nem volt ott víz, se béka. Tovább mentem a víz felé azon a fű nélküli réten, ahol régen mindig a madarakat bámultuk. A parthoz érve a tarajos hullámok csapásainak zaja ütötte meg a fülem. Leültem a kövekre, ahol régen úszás után száradtunk. A vízre néztem, ahol a nádasba úgy belefúrta magát a hínár, hogy nem tudtam elkülöníteni őket egymástól. A köveknél két hal szerette volna süttetni hasát a napfényben, de csak a hideg szellő borzolta a levegőt. Túl közel ültem a hullámokhoz, vizes lettem. Fáztam, ezért visszaindultam a kocsinhoz.

A part elcsendesedett, nem verte fel a vidáman fürdőző gyerekhad hangja, nem szálltak szitakötők sem az édes, dinnyeillatú levegőben. Kopár, üres volt minden.

Ahogy a lelkem is.

Zalavári Lola 7. a osztály

Zalaegerszegi Dózsa György Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola